

Η Παναγία ως πρότυπο μητρότητας, πνευματικής γέννησης και αυτοεγκατάλειψης

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1IBvZcN>]

Η Παναγία δεν τήρησε μόνο το Νόμο του Θεού, αλλά έκανε και το θέλημά του δικό της θέλημα. Άφησε τον εαυτό της στο Θεό, και έτσι δέχθηκε το λόγο του Θεού κι έγινε μητέρα του: «Ιδού η δούλη του Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». Τα λόγια αυτά, σημειώνει ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας, μετέτρεψαν τη γη σε ουρανό. Άδειασαν τον άδη από τους δεσμώτες. Έκαναν τους ανθρώπους κατοίκους του ουρανού. Συνένωσαν αγγέλους και ανθρώπους.

Όταν κάποια γυναίκα που άκουε το Χριστό μακάρισε την Παναγία που τον γέννησε και τον γαλούχησε, εκείνος είπε: «Μενούν γε μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν». Εκτός δηλαδή από την Παναγία, που γέννησε

εφάπαξ τον Θεό Λόγο, κάθε άνθρωπος που ακούει το λόγο του Θεού και τον εφαρμόζει στη ζωή του μετέχει στον μακαρισμό αυτό, γιατί παίρνει κατά κάποιον τρόπο τη θέση της Παναγίας. «Μήτηρ μου και αδελφοί μου αυτοί εισίν οι τον λόγον του Θεού ακούοντες και ποιούντες αυτόν». Όπως σημειώνει ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, ο Λόγος του Θεού, που γεννήθηκε εφάπαξ κατά σάρκα, γεννιέται διαρκώς κατά πνεύμα από φιλανθρωπία σ' αυτούς που θέλουν. Και γίνεται βρέφος σχηματίζοντας μέσα τους τον εαυτό του με τις αρετές. Και φανερώνεται τόσο, όσο γνωρίζει ότι είναι δεκτικός αυτός που τον δέχεται».

Η μητρότητα δεν είναι αφηρημένη ιδέα αλλά προσωπική σχέση. Είναι μια ιδιαίτερη σχέση, που συνδέει με μοναδικό τρόπο τη μητέρα με το παιδί και το παιδί με τη μητέρα. Ο Χριστός είναι αληθινός άνθρωπος, γιατί γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία. Και η Παρθένος Μαρία είναι αληθινή Θεοτόκος, γιατί γέννησε τον Θεάνθρωπο Χριστό. Στην προσωπική αυτή σχέση, που εξεικονίζει η Εκκλησία μας με τη Βρεφοκρατούσα, τη Γαλακτοτροφούσα, τη Γλυκοφιλούσα, θεμελιώνεται ολόκληρο το μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας και ανακαινίσεως του κόσμου, η καινή κτίση. Και η προσωπική αυτή σχέση φανερώνει το χαρακτήρα της κοινωνίας του ανθρώπου με το Θεό στην καινή κτίση.

Πάντοτε, αλλά ιδιαίτερα στην εποχή μας, τείνουμε στη γενίκευση και τη μαζοποίηση. Βλέπουμε τον κόσμο απρόσωπα και ασχολούμαστε με τον άνθρωπο αδιαφορώντας για τον πλησίον μας. Έτσι παραθεωρούμε το πρόσωπο και λησμονούμε την ελευθερία του. Ολόκληρος ο πολιτισμός μας, ο τεχνοκρατικός πολιτισμός, είναι μια αποθέωση της μαζοποίησης, και γι' αυτό της ανελευθερίας. Οι προσωπικές σχέσεις γίνονται απρόσωπες και μηχανικές. Ακόμα περισσότερο, οι προσωπικές σχέσεις γίνονται χωρίς πρόσωπα ή με πρόσωπα μηχανές. Στενότεροι φίλοι των παιδιών της νέας γενιάς τείνουν να γίνουν τα κομπιούτερς. Σ' αυτά επενδύουν τη ζωή τους, παίρνοντας ως αντάλλαγμα τη μηχανοποίησή τους.

Η πνευματική γέννηση του Χριστού στην καρδιά του ανθρώπου δείχνει το είδος της σχέσεως που θέλει να έχει μαζί του. Μόνο όποιος δέχεται το Χριστό στην καρδιά του και τον μορφοποιεί ως μητέρα με τη ζωή του έχει αληθινή, δηλαδή ελεύθερη και προσωπική σχέση μαζί του. Την ύψιστη μορφή της σχέσεως αυτής έχει η Παναγία, η μητέρα του Χριστού και της καινής κτίσεως. Οποιαδήποτε άλλη σχέση με το Χριστό, που κινείται σε απρόσωπο ή ιδεαλιστικό επίπεδο, βρίσκεται έξω από τα όρια της καινής κτίσεως. Είναι σχέση νομική ή ιδεαλιστική, όχι όμως σχέση χριστιανική ή εκκλησιαστική.

Με την ελεύθερη υπακοή και αυτοεγκατάλειψη στο θέλημα του Θεού μετέχει ο άνθρωπος ως μοναδικό και ανεπανάληπτο πρόσωπο στην καινή κτίση. Ζει ως μέλος της Εκκλησίας, που είναι το σώμα του Χριστού, του Υιού της Παρθένου. Η

Ορθόδοξη Εκκλησία δεν ξεχωρίζει από το σώμα του Χριστού κάποιο άλλο μυστικό σώμα, για να το χαρακτηρίσει ως Εκκλησία. Το σώμα του Χριστού είναι ενιαίο και αδιαίρετο. Είναι το σώμα που γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία, που σταυρώθηκε, αναστήθηκε, κάθησε στα δεξιά του Πατρός. Είναι το σώμα που κοινωνούν οι πιστοί στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας. Αυτό το σώμα δημιουργεί την καινή κτίση. Αυτό είναι η χώρα των ζώντων, που φανέρωσε στον κόσμο η χώρα του αχωρήτου, η Παρθένος Μαρία, η μητέρα της καινής κτίσεως.

πηγή: Γεωργίου Μαντζαρίδη, Ομοτ. Καθηγητού Παν/μίου, «Πρακτικά Θεολογικού Συνεδρίου»-Εις τιμήν της Υπεραγίας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας. Σελ. 271-277